

ומסקינן: קשיא! (24)

החיצון, שנתנן במתנה אחת כיפר, מנלן שחייב גם על זריקת דם בחוץ? והרי לא נאמר האיסור אלא בשחיטה והעלאה?!

נפקא ליה, מדרתניא: נאמר בפרשת שחוטי חוץ, "דב יחשב לאיש ההוא, דם שפך".

ועוד הוינן בה: **והדתנן** במשנה לקמן [קיא, ב]: **הזורק מקצת דמים בחוץ, דהיינו מתנה אחת** (25), **חייב**, כיון שמצינו בפנים שמועילה זריקה אחת, דתנן, כל הניתנין על מזבח

שהקושיא למה לא נשנו חיובים חלוקים במשנה, שהרי הקשו שנעמיד את המשנה כריה"ג, ואילו פשיטא ליה שאינו חייב, ורק מקשה למה אינו חייב אין זו קושיא. ודחה, שקושייתם איך הוכיח מכח המשנה שאינו חייב שתים ודילמא מתני' כריה"ג.

25. **רש"י** כתב שהזורק "מקצת" דמים, פירושו שלא נתן ארבע מתנות, ומשמע מדבריו כדעת החזו"א שהטעם לכך שמתן ארבע מתנות מעכב בחטאות הפנימיות הוא מפני מנין המתנות, ודלא כדעת הגר"ח שהדין לתת על הקרנות והן ארבע, שאם כן איך יעכב מנין ארבע בחוץ שאין שם קרנות ולא שייך שם מנין ארבע מתנות.

ולדעת הגר"ח צריך לבאר שדין זריקתו בפנים קובע את חיובו בחוץ, וכשם שזריקה בפנים אינה כשרה במתנה אחת, כך גם בחוץ לא יתחייב על מתנה אחת.

והנה **רש"י** כתב שחייב בחוץ משום שמצינו בפנים הכשר בזריקה של מתנה אחת לגבי הניתנין על המזבח החיצון. ותמה **הרש"ש** כי מדבריו משמע שאינו חייב על זריקת מקצת דמים בחוץ אלא בחטאות חיצוניות אם בפנימיות יפטר כי מתן ד' מעכב בהן, ואילו להלן [קי, ב] אמר רבא שחייב גם על זריקת מקצת דם הפנימיות בחוץ.

ובשפת אמת תירץ שבפנימיות חייב גם על מקצת דמים בחוץ אפילו באופן שכבר זרק מקצת בפנים, משום שכל אחת מעכבת בכפרה, אבל בחיצוניות שמתכפר בזריקת הראשונה בפנים הוה אמינא שלא יתחייב על מתנה שיתן

למלך [פ"ו משגגות ה"ב] שלדבריו השוחט ה' בהמות בחוץ יתחייב ה', ודלא כמסקנת הסוגיא בכריתות [טז א] ולפי הבנתו שהנידון הוא גם על בהמות חיות, יש להקשות גם מסוגיין לא משמע כן שהרי אילו גופין מחלקין יקשה אפילו אם אין חילוק לאו בין מוקטרי חוץ לפנים, שהרי בהכרח שתי בהמות הן.

ומוכח מכאן שאיסור שחוטי חוץ הוא איסור גברא שלא שייך בו חילוק גופין, ויש לבאר הטעם כמו שכתב בגינת ורדים [כלל סג] שעיקר החיוב בשחוטי חוץ הוא אחר השחיטה, ואין חילוק גופין שקודם לו מחלקן, [והיינו אף אם בהמות מתות חלוקות, וראה **רש"י** על המשנה להלן קח, א ועיי' **ביד אליעזר** למס' שבת עמ' רל"ט]. והיינו משום שעיקר האיסור בכך שלא הביאו לפנים, אלא "עשאו שחוט" בחוץ, אך אילו הוא איסור על עצם השחיטה בחוץ יש לדון שיהיו הגופין מחלקין לחייב על כל בהמה לחוד.

ומו"ר **הגראי"ל** אמר לי שקושית הגמרא בסוגיין נסובה רק על לאוין חלוקים, ולא מצד גופין.

24. **המשנה למלך** [שם] הסתפק בביאור קושית הגמרא, אם פשיטא לרב ביבי שחייב על מוקטרי חוץ ומוקטרי פנים כל אחד בפני עצמו, ורק הוקשה לו למה לא שנינו כך במשנה, או שמכח המשנה פשיטא לו שאין חיוביהם חלוקים, ורק הקשה למה באמת אינו חייב והרי יש היקש או גזירה שוה.

ומדברי תוס' [ד"ה דאיכא] הוכיח היד דוד